

SZIPORKA

A BARTÓK BÉLA ELMÉLETI LÍCEUM ELEMISZTÁLYOS TANULÓINAK LAPJA

2018/2019-es tanév, I. félév

25. szám

ELŐKÉSZÍTŐ OSZTÁLYOS TANULÓINK:

A TARTALOMBÓL:

20 éves Bokréta jubileum	2. oldal
Versek	4. oldal
Válogatott írások	4. oldal
Játszóház naptár	12. oldal

Hagyományos előkészítő osztály Vinczeffy Kinga tanítónő

Ari-Török Brittany, Bajkai-Fábián György, Bíró Panni, Bujdosó Iulia Roberta, Cian Némedi Raymond, Ciser Márk, Demeter Ágoston, Jurescu Lara, Kása Erik, Lepea Sasha Leonardo, Manyi Bianca Medeea, Moise Sebastian, Mureşan Emma India, Musceac Norbert, Nagy Evelyn, Péter Barnabás, Roşca-Tarcea Dragoş-Mihai, Schwarz Oliver Roland, Szeghalmi Erika Betina, Ugron Emese, Varga Tabita Dorca, Vári Dávid

Lépésről lépésre előkészítő osztály Balázs Melinda Enikő és Kasza Andrea Gabriella tanítónők

Balázs Anna Zsuzsanna, Bardac Teodora, Chilom Nikolette Yvonne, Ciser Erik Krisztián, Csóka Teréz, David Sebastian Naum, Dotterer-Kiszely Máté, Draguta Roland, Elekes Katalin Maya Kriszta, Farkas Petra, Fórika Tímea, Fülöp Emma, Kása Áron, Kasza Noémi Réka, Keresztes Tímea, Koblicska Tímea Mária, Kulcsár Soma Dominik, Lábadi Glória Elizabeth Melinda, Lokodi Bence, Márkus Erik, Piroska Kristóf, Popa Anna, Popa Emma, Simonfi Ágota, Spier Márk, Szabados Csenge, Szabó Mónika Mária, Szappanyos Róbert, Tamás Kincsó Anna, Vastag Evelin Sara

Szerkesztők: Stan Orsolya és Bakos Ágnes Mónika
Tördelés: Orosz Sándor

Címünk:
Bv. General Ion Dragalina 11A
Írányítószám: 300181
Tel. 0256-493031
Honlapunk: www.bartok.ro

A lap megjelenését a
Bethlen Gábor Alap támogatta

Megvalósult
a Magyar Kormány
támogatásával

20 éves a Bokréta Néptánc- és Citeraegyüttes

A Bokréta-történet 1998-ban kezdődött. Volt akkor egy igen ügyes osztályom, valahogy úgy adódott, hogy csak két fiúnak nem volt párja. Hogy teljes legyen a csapat, két óvodás kislányt hoztam "kölcsonbe", Tasi Ottilia kolléganőm nagyobbik lányát, Izabellát, meg a sajátomat, Nórát. Ma már csak mosolygok azon, hogy a szülőkkel összefogva milyen piros pártás, úgynevezett "magyar" ruhát varrattunk, igaz, akkoriban még kevesen ismerték erre felé az autentikus népviseletet. Éreztem azonban, hogy ez így nem az igazi, ezért megkerestem az Erdély és Partium különböző tájairól ideérkező, itt tanuló magyar egyetemisták táncsoportját, a Guzsalyast. Egy szatmári pár szóba is állt velem, ajánlották a kékfestő anyagból készült szatmári viseletet, segítettek egy kicsit a táncban is.

Másfél évvel később Nagy Albert, a mindenki által ismert Berci bácsi, a

Szeged Táncegyüttes akkori vezetője megszervezte Végváron az első Temes megyei néptáncoktató hétvégét. Mi is elmentünk. Délalföldi oláhost tanítottak, s amikor itthon leszálltunk a buszból, nemcsak azt éreztük, hogy nagyon fáradtak vagyunk, hanem azt is, hogy itt valami elkezdődött, olyan útra léptünk, amelyen járni kell, mert messzire visz. Közben nevünk is lett: Bokréta, amelybe minden virágot bele lehet kötni.

Gombos András szegedi oktatóval kezdtük el a munkát, a csoport egy-két év alatt jelentős utánpótlást kapott, így megalakult a Kisbokréta is. Jeremiás Lajos debreceni táncoktató színre lépésével nyílt meg előttünk igazán a világ. Nemcsak a megyében, hanem több országban vendégszerepelt a Bokréta színvonalas rendezvényeken.

Időközben másik nagy vágyam is valóra vált: a vésztői népművészeti táborokban, ahol sok éven keresztül kedvezményesen

20 éves jubileum

vehettünk részt Juhász Sándor lelkipásztornak és feleségének köszönhetően, kapcsolatba kerültünk a citerázással. Így kezdtük el a citeraoktatást is Csüllög Edina vésztői tanárnő szakértő felügyelete alatt, akinek a Bokréta iránti elkötelezettsége máig megingathatatlan. Fontosnak tartom elmondani, hogy iskolánk mindenkori vezetői, tanári kara mellállt az ügynek, és lehetőség szerint segítette és támogatta, ezt teszi a mai napig is.

Öt évvel ezelőtt saját nevelésű oktató kezdte el munkáját a Bokréta berkein belül: Adorjányi-Szabó Nóra, a lányom, a főiskolát elvégezve hazahozta a tudást. A jó munkának megvannak az eredményei is: három rangos elismerés! A Bokréta Szegeden két arany minősítést, egymás után két évben, a Kisbokréta ezüst minősítést, majd kiemelt arany minősítést kapott.

A néptáncos megtanulja, hogy a siker nem magától jön, nem szerencse dolga, hanem fáradtsággal és áldozatvállalással járó közös munkából születik. A fiú és a lány tisztelettel néz egymásra, kapcsolatukban a hagyományos szerepek, hogy a fiú vezet, a lány követi, nem tekintélyből fakad, hanem természetes, a tánc szépségét a különbözőségük összhangja adja. A táncosoknak nemcsak a testtartásán javít a tánc, hanem valódi tartást, önbizalmat, önismeretet, magabiztosságot ad. Jó kiállású, bátor fiatalokat nevel. A néptánc ugyanis természetes orvosság, mindenféle bajt észrevétlenül orvosol.

A húszéves jubileum visszatekintés, számvetés és ünnep. Elsősorban ünnep, mert szükségünk van az ünnepekre. Erőt

meríthetünk belőlük a hétköznapokra. A közösségnek szüksége van a találkozásra, az együttlétre, s ehhez alkalmakat kell találni. Tudjuk mi a dolgunk: a hagyományt át kell adni, ezért tanítjuk, de mindenkinek újra kell tanulnia, ezért tanuljuk is. Köszönetet szeretnék mondani a Bethlen Gábor Alapnak, a Megyei Tanácsnak, a Városi Tanácsnak, a Communitas Alapítványnak, a Bartók Béla Elméleti Líceumnak, a szülői közösségnek, a

magánszemélyeknek, akik támogatásukkal hozzájárultak jubileumi ünnepségünk sikeréhez.

“Soha el ne hervadjál, Bokkrétába maradjál!”

Szabó Ferenc, csoportvezető

Versek

Téli est

Itt a tél! Itt a tél!
Már a varjú nagyon fél.
Minden állat megy telelni,
Nincs már idő magvat szedni.

Lehullottak a falevelek,
Az emberek a tűz köré ülnek,
Kinn szánkóznak a gyermekek,
A dombról kacagva repülnek.

Távol az erdő kristályfehér,
Róka, nyuszi, kisegér,
Az odúban mind elfér.
Medve koma álmodozik,
Hogy nagy csupor mézet eszik.

Jégvirágok az ablakon,
Alma, dió az asztalon.
Kigyúlnak a csillagok,
Jó éjszakát kívánok!

Moldoveanu Dávid, Lépésről lépésre IV. osztály

Télapó

Nagy hasa, piros öltözéke,
Gyerekeknek a kedvenc embere.
Tudjátok, hogy ki az?
Hát persze, Télapó!

Játékokkal, ajándékokkal,
Finom déli gyümölcsökkel,
A nagy zsákkal és a szarvasokkal,
Elindul az Északi-sarkról.

Talpai Tímea, Lépésről lépésre IV. osztály

Téli hangulat

Nyakunkban már itt a tél,
lehullott minden levél.
Állatot már alig látok,
parkba is csak ritkán járok.

Minden reggel didergek,
mikor anyu elenged.
Hamarosan Karácsony,
őszintén, én már várom.

Orosz Mikolt-Adónia, Lépésről lépésre IV. osztály

Válogatott írások

A szomorú hóember

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy hóember. Télen, egy szép havas napon, a gyerekek kimentek játszani a hóemberrel, melyet ők alkottak. Egész nap szórakoztak vele. Másnap a gyerekek nagyon megfáztak, mert előző nap kint játszottak a hóban. Ezért a hóember szomorú lett, mert nem játszottak vele a gyerekek. Nemsokára a gyerekek meggyógyultak. A hóember annyira megörült, hogy megtanult beszélni.

Boldogan éltek, míg meg nem fáztak.

Kovács Eszter, Lépésről lépésre IV. osztály

Az erdei állatok karácsonya

Az egyik télen az erdőben karácsony ünnepe közeledett. Mindenki megírta a levelet az Angyalkának. A mókus makkot,ogyorót kért és egy sálat meg egy sapkát. A medve mézet, a róka húst és sálat kért. De az erdőben volt egy rossz és bolondos tündér. Mindig az állatok dolgait szerette volna elvenni.

Az állatok megbeszélték, hogy december 24-én az erdő közepén találkoznak. Elérkezett a várva várt nap: Karácsony estéje.

- Mókus, gyere le a fáról! – kiáltotta a róka.

- Jövök, jövök!

- Remélem, hogy nem jön a tündérke, mert lehet, hogy el akarja venni az ajándékokat. – mondta a medve.

- Mi is reméljük, hogy nem fog jönni! – mondták a többiek.

- Rólam van szó? – kérdezte a tündérke.

- Neeem!!! – vágta rá gyorsan a mókus.

- Mindent hallottam. – mondta a tündérke. Amúgy ti mit kértetek karácsonyra? Én szeretetet, békét, igazságot és türelmet kértem. Megígérem, hogy nem veszem el az ajándékokat tőletek!

- Köszike, hogy nem leszel gonosz! És maradj ilyen az év minden napján! – örvendeztek az állatok.

- Nézzétek, az égből ajándékok hullnak! – mutatott fel az égre a medve.

Mindenki kapott ajándékot. Miután kibontották az ajándékokat, nagyon meglepődtek, mivel mindenki azt kapott, amit szeretett volna.

Ezután felnéztek az égre, és megköszönték.

- Kedves nagyok és kicsik! Mi, az erdő lakói boldog karácsony szeretnénk kívánni! Legyetek egymással türelmesek, igazságosak, ne beszéljeteek csúnyán, ne üssétek egymást és ne civakodjatok egymással!!!

BOLDOG KARÁCSONYT MINDENKINEK A FÖLDÖN!!

Maskulik Réka, Hagyományos IV. osztály

Az aranyhajú kiráylány

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl vagy nem? Nem tudom. Valahol élt egy János nevű király s annak felesége, Anasztázia. Boldogan éltek együtt három fiukkal: Árpáddal, Gáborral és a legkisebb fiukkal, Karcsival.

Élt abban az országban egy nagyon gonosz sárkány, aki elrabolta a világ legszebb kiráylányát, az aranyhajú kiráylányt, és fogva tartotta egy elrejtett kuckóban. Egy fagyos téli napon megtudta ezt János király. Az egész országgal tudatta, hogy minél többen segíthessenek a lányon.

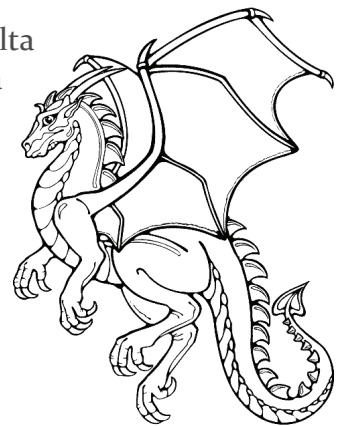
Felkerekedett a király legkisebb fia is, Karcsi, aki így szólt édesanyjához és édesapjához:

- Édesanya, édesapa, elindulok és megmentem az aranyhajú kiráylányt! Hadd legyen végre szabad! Apa, készíts nekem lovat, kardot!

- Persze, fiam, máris hozom!

- Anya, te süss nekem pogácsát és készíts kis bort, hogy tudjak enni az úton! – mondta, és az apjához sietett.

- Apa, készen van a lovam?

Az aranyhajú királynő és a gonosz varázsló

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember. Meghallotta, hogy egy aranyhajú királynőt elrabolt egy gonosz varázsló. Gyorsan el is küldte a legkisebbik fiát, hogy kiszabadítsa a királynőt. Feltarisznyázta és felkerekedett a fiú. Három éjjel, három nap járta az erdőket-mezőket, s végre rálelt egy nagyon nagy toronyra, gondolta letelepszik, és majd másnap folytatja útját. Mikor belépett

a toronyba, ezt hallotta:

- Segítség! Segítség!

Hamar elkezdett szaladni felfelé a lépcsőkön. Mikor felért, benyitott az ajtón, ahonnan a kiabálás hallatszódott. A fiú csak ámult-bámult mikor meglátta a szép leányt, de a leálynak is megtetszett azon nyomban a bátor legény. Azt mondta a fiú:

- Gyere gyorsan, szökjünk meg!

- Nem lehet! – mondta a királynő. Elátkozott engem a gonosz varázsló, hogy ne tudjam elhagyni a tornyot.

Meghallotta közben a fiú, hogy jön a varázsló. Elbújt az ajtó mögé, s elővette bicskáját. Mikor belépett az ajtón a varázsló, egy mozdulattal végzett vele. Megszabadultak tőle, s megszűnt az átok. Mindketten ezt kiáltották:

- Ásó, kapa, s a nagyharang válasszon el minket!

Gyorsan hazasiettek, és nagy lakodalmat csaptak. Az egész királyságot meghívták. A király öt hordónyi arannyal ajándékozta meg őket, s még ma is költik az aranypénzt, ha meg nem haltak.

Nagy-György Csaba, Lépésről lépésre IV. osztály

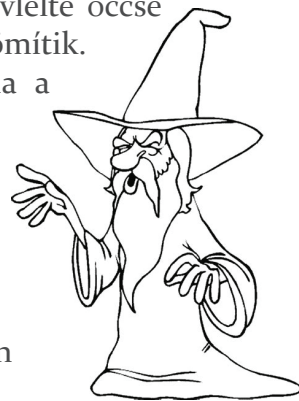
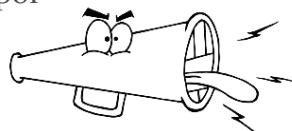
Az aranyhajú királynő és a kreatív királyfiak

Egyszer volt, hol nem volt, Teszveszánia közepében egy dodólábon forgó várban élt egy király a lányával. Abban az időben az ország a rettenetesen lusta Krisztián varázsló ostroma alatt állt, és az ostrom alatt az lustaságot zúdított az országra. Az amúgy szorgos nép rettenetesen lusta lett és elhanyagolták feladataikat, már szinte éhen halt, mert senki se dolgozott.

A szomszéd ország Barkácsánia királyfiak is meghallották, hogy mi újság Teszveszániában, így hát felkerekedtek, hogy legyőzzék Krisztián varázslót. Beálltak ők is a csatába, még a varázsló bátyját, János vitézt is meggyőzték és az melléjük állt, hisz ő sem szívlelte öccse lustaságát. Csak ő tudta, hogy az öccse gyenge pontja az, ha a szócsövet eltömítik.

Amikor a varázsló aludt, a legkisebbik királyfinak sikerült beossonnia a varázsló hálójába és rágógumi, ragasztó és fűrészpör keverékével eltömítette a szócsövet. Így legyőzte a varázslót, megszabadítván a varázslattól az egész Teszveszániát. Az öreg király hálája jeléül neki adta az aranyhajú lányát és a királyságát.

Három éjjel, három nap tartott a lakodalom. Ásó-kapa, nagyharang se választotta el őket. János vitézt pedig megjutalmazták három kamion arannyal. Máig is élnek, ha meg nem haltak.

Konti Barni, Lépésről lépésre IV. osztály

A mindentvágó rénszarvas

Élt egyszer Mikulásfalván egy mindentvágó rénszarvas. Azért volt ő mindentvágó, mert sosem elégedett meg azzal, amije van, mindig többet akart. Egyszer, ahogy Mikulásfalván sétálgatott, észrevett három szegény rénszarvast. Kevés dolguk volt, kevés szénájuk, kevés répájuk, mindent el kellett osztaniuk és mindenből kevés jutott nekik, mégis boldogok voltak. Megnézte őket és rájuk se hederített, továbbment. Míg a többi rénszarvas, amiben tudott, segített nekik, ő nem.

Egy csodás téli napon, amikor gyönyörűen hullott a hó és olyan jó volt a sziporkázó hóban sétálgatni, a Mikulás magához hívta a mindentvágó rénszarvast, akit egyébként Brunónak hívtak.

Megkérte, hogy álljon be a szánhúzó rénszarvasok közé, mert egyikük megbetegedett.

Teltek-múltak a napok, eljött a Mikulás-este. Ahogy Brunó megtudta, hogy ő az ötödik sorban húzza a szánt, megint kitört az elégedetlensége és nagyon mérges lett:

- Én az első sorban szeretnék lenni, onnan mindent jobban látni.

Az ötödik sor béna! – dünnyögte hangosan.

A Mikulás megharagudott, Brunót kiállította, és helyébe kiválasztott egy másik szánhúzót, aki nem volt más, mint az egyik szegény rénszarvas. A szegény rénszarvas így szólt:

- Az elégedetlenség sohasem oldott meg semmit. Legyél inkább szerény és boldog és majd meglátod, hogy az életed teljesen megváltozik! Most megyek, mert indul a szán és a Mikulásnak szüksége van rám.

Azóta Brunó sosem elégedetlen. A szegény rénszarvasnak igaza volt. Ha segít és kedves, akkor az élete boldogabb.

Itt a vége, fuss el elégedetten véle!

Csóka Emese, Lépésről lépésre II. osztály

A hét cica nagy kalandja

- Harmadik rész -

Ocelot Oti

A cicák mindannyian nagy ijedten arra néztek amerről a „Sziasztok!”, hallatszott, és egy akkora magasságú macskát láttak, mint ők maguk – sárga volt a színe, és fekete foltok díszítették a testét.

- Nézzétek, egy gepárdkölyök, egy gepárdkölyök! – kiáltott fel Kitty.

- Én? Gepárdkölyök?! – kérdezte a titokzatos alak – Én egy ocelot vagyok – mondta büszkén.

- Egy ocelot?! Ez szuper!!! Örülök, hogy megismerhetlek!!! ... Amúgy, mi az a ocelot?? – kérdezte bután Tomász.

- Ti nem hallottatok az ocelotokról?? – kérdezte a titokzatos hang gazdája – Tessék ezt elolvasni – mutatott az ismertető táblára. Luca hangosan olvasni kezdte a táblára írt szöveget. A táblán ez állt:

Ocelot
(Leopardus pardalis)

Az ocelot homokszínű-világosbarna bundáján fekete foltok vannak, a fejénél kezdődnek a csíkok. A hasának az alja piszkosfehér, krémszínű. Rágcsálók, oposszumok, majmok,

hangyászok szerepelnek étlapján. Elterjedése Chile kivételével minden dél- és közép-amerikai országban, Észak-Argentína, Texas és Arizona. Élőhelyei: hegyvidék, esőerdők, félsivatagok, bozótosak.

Amikor Luca befejezte az olvasást, mindnyájan dicsérni keztek új ismerősüket, hogy milyen sok helyen él, meg hogy el tud kapni egy majmot is. Ez így ment addig, amíg Hópihének eszébe nem jutott az, hogy illene bemutatkozni.

- Én Hópihé vagyok, ők Tomika, Luca, Lukrécia, Tomász, Cirmos és végül, de nem utolsó sorban, Kitty.

- Én Ocelot Oti vagyok. – mutatkozott be az eddig ismeretlen nevű állat.

- Örülök, hogy én is megismerhetlek benneteket! – mondta Oti. Ha szeretnétek, és ráértek, szívesen elmesélem történetemet.

- Mi is a miénket! – kiabálta gyorsan Lukrécia, nehogy elkezdődjék a mesélés.

Miközben mesélték történetüket, elkezdett havazni, ugyanis tél volt már, és minden állat a karácsonyfához tartott. Minden évben Karácsonykor volt egy óriási fa az állatkertben, amely körül az állatok békésen összegyűlnek és énekelnek. A mi hőseink csak akkor vették észre, hogy mindenki arra tart, amikor majdnem letaposta őket egy hatalmas elefánt.

- Irány a fához! – kiáltotta Oti – majd útközben elmesélem miről van szó. – mondta, mert látta, hogy a cicák nem értik a dolgot.

Ahogy odaértek a fához egy medve azt kiáltotta: - BOLHA!!!!!!!!!!!!!!!

Alig mondta ki, mindenki elfutott a fa mellől, még a kígyók is, nehogy eltapossák őket.

- FUTÁS!!! – kiáltott Oti a cicáknak, mert látta, hogy az ijedségtől lefagytak.

Kittyre majdnem ráugrott a bolha, de szerencsére a lábával felrúgta az orrszarvú fejére. Amikor mindenki a ketrecében volt, a cicák észbe kaptak, hogy indulás előtt a Texasi Hurrikán utáni segítség jutalmából kaptak egy bolha elleni sprayt.

- El kell kapnunk a bolhát!! – mondta Kitty cica.

- Igen! – mondták a többiek is.

- Van egy tervem!!! – mondta Tomika, és fülükbe súgta új kalandjuk haditervét.

Dotterer-Kiszely Patrik, Hagyományos IV. osztály

Az elveszett aranyalma

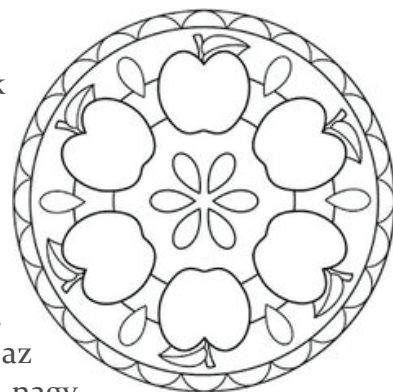
Egyszer volt, hol nem volt, volt a világon egy király, annak pedig egy gyönyörű szép aranyhajú lánya. A királyi palota hátsó udvarán volt egy nagy aranyalmafa. A királykisasszony mindennap megevett egy aranyalmát.

Az év utolsó napján a királykisasszony kiment az aranyalmafához, hogy levegye az utolsó darab almát, hirtelen egy varázsló elvette az aranyalmát, a királylány haját barnává változtatta, és egyből eltűnt. A királylány elkezdett sírni. A király kihirdette az egész országban, hogy aki megtalálja az aranyalmát, az kap egy nagy ajándékot. A faluban volt egy szegény ember, annak volt két fia. A nagyobbik fiú el volt menve, de a kisebbik legény elhatározta, hogy elmegy az almáért. Elmondta a királynak. A legény három éjjel és három nap múlva felkerekedett, és elért egy erdőbe.

Ott talált egy kunyhót, ahol egy varázsló élt. A kunyhóban megtalálta az aranyalmát és elvette. Amikor a varázsló hazatért, a legény elszaladt. A varázsló követte és elkezdtek verekedni. Csodák csodájára a legény nyert. Hazament és átadta az aranyalmát a királylánynak. A lány megette, és megszabadult a varázslattól. A legény feleségül vette a királylányt, nagy lakodalmat csaptak, a király ezt kiáltotta :

- Ásó, kapa, nagyharang válasszon el titeket!

Még ma is élnek, ha meg nem haltak.

Bujdosó Beatrice, Lépésről lépésre IV. osztály

Künder, a kutya

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kóbor kutya. A Milán utcában sok kóbor kutya van, de ő igazán okos kutya.

Sajnos senki sem tudta, hogy ilyen okos, mert az emberek nem tudják, hogy a kutyák milyen okosak. Ezt a kutyát úgy hívták, hogy Künder. Egyszer, egy napon egy ember ment el mellette, de Künder nem engedte át.

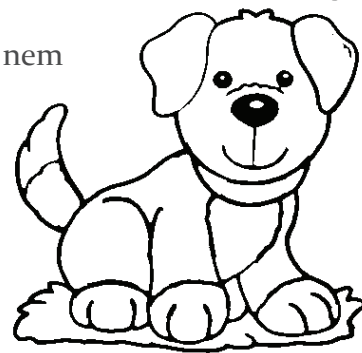
- Menj el! - mondta az ember. Sírva arrébb ment.

Egy hétvégén odaköltözött egy család a Milán utca egyik házába. Kündernek is volt régen kutyaháza, mert volt neki gazdája, de sajnos az elhunyt, ezért Künder az utcára került. Az új családnak volt két gyereke, Peti és Kati. Mindennap enni adtak Kündernek. Annyira megszerették, hogy már néhányszor be is engedték a házba. Kati és Peti nagyon szépen megkérték szüleiket, hogy Künder legyen az ő kutyájuk. Sikert is.

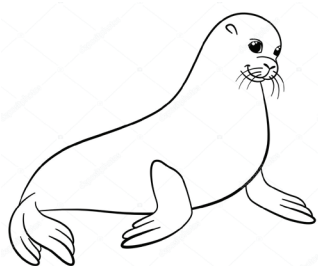
- Jaj, de jó, ez a legjobb napom! - mondta Peti.

- Ez az. Juppi, juppi! - kiáltotta Kati, és átölelte a szüleit.

Ezentúl Kündernek nagyon jó élete lett.

Kovács Eszter, Lépésről lépésre IV. osztály

Az állatok vakációja

- Hurrá, itt a vakáció! - kiáltott fel egy fókagyerek, akinek a neve Rory volt. Pár éve alapították meg ugyanis az állatiskolát az Északi-sarkon.

- Végre itt ez a klassz vakáció! Az egész napot pancsolással, játszással és szórakozással fogom tölteni!

És is ment egyenesen a vízbe, ahol kedvenc labdájával pancsolt, és boldogan úszkált a jéghideg vízben. Aztán mikor megunt, bement a házikójába, ahol a padló csupa vizes lett vizes szőrértől. Egyébként Rorynak gyönyörű szőre volt, szép sötétbézs színének és a hátán levő világos foltoknak köszönhetően.

- Rory, hol vagy? - kérdezte sietve mamája, akit Forynak hívtak. - Siess, nehogy lekéssük a repülőnket Európa felé!

- Iii-iii-iiiiittt! - mondta zavartan Rory, mivel nem tudta, hogy milyen repülőről van szó. - És miért megyünk Európába?

- Ja, elfelejtettem, hogy te erről még nem tudsz! Szóval az van, hogy elmegyünk Európába nyaralni!!!

- Ó, de jó, szuper!

Rory összekapolt egy teli bőrönd játékot és egy teli hátizsák jeget. Egykettőre el is indultak. A repülőtéren Rory a jegyvásárlásnál nagyon megijedt, amikor egy nagy, széles szalagon elindultak a bőröndök.

- Várj, ne! - kiált Rory.

- Semmi baj! Csak a repülőbe rakják. - nyugtatta meg Fory Roryt - Európában visszkapjuk.

- Ott van Jégi, a jegesmedve! Hiszen ő a barátom! - mondta Rory.

- Menjünk oda hozzá, és kérdezzük meg, ő hová tart! - javasolta Fory.

- Mi?? Ők Ausztráliába mennek? De kár! Jöhetett volna velem nyaralni Európába. - nyafogott Rory.

- Talán nem lenne jó egy európai baráttal játszani? Vagy esetleg... Ó! - pillantott órájára

Fory - Irány a repülő!

Felszálláskor Rory nagyon nyugodt volt. De később ő lett a repülő legzajosabb fókája.

- Nézd, egy fókafelhő!

- Igen. Az ... te vagy, Rory.

Rory almalevet, szendvicset, cukorkát és játékrepülőt kapott ajándékba. És jól érezte magát!

- Megérkeztünk!

- Irány a hotel! Lepakolunk, ebédelünk, aztán pedig pancsolunk a hotel medencéjében!

Játzó- és alkotóház naptár

a 2018-2019-es tanévre

November 24.

Adventi

Január 26.

Farsangi

Március 2.

Tavaszcím

Október 27.

Tarka-barka

Április 13.

Húsvéti

Szeptember 29.

Szabadtéri

Május 25.

Gyermeknap

<http://jatszohaz.bartok.ro>

Mindenkit szeretettel várunk!